

τὴν πρόσθετον ἀρετὴν, ὅτι διατηροῦν τὴν ὠριότητα καὶ τὴν χάριν τοῦ σώματος. Τὸ δέρμα γίνεται ἐλαστικώτερον καὶ ἀθρότερον, τὰ δὲ μέλη ἐπανακτῶσι τὴν προτέραν αὐτῶν ἀθρότητα καὶ στρογγυλότητα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων σαφῶς καταδεικνύεται, ὅτι τὰ χλιαρὰ λουτρά εἰς πᾶσαν μὲν ἡλικίαν ὠφελοῦν, ἰδίᾳ δὲ εἶνε ἀπόχρημα εὐεργετικά κατὰ τὴν προβεβηκυῖαν. Ἄμα τις ὑπερβῆ τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας του πρέπει δις ἕως τετρακτίς τῆς ἐβδομάδος νὰ κάμνῃ αὐτῶν χρῆσιν. Ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ 25 ἕως 28° Γεωμέτρου. Τὸ λουτρόν πρέπει νὰ διαρκῇ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀργότερον δὲ δύναται νὰ παραταθῆ καὶ ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν. Χλιαρὰ λουτρά, μὴ διαρκοῦντα ἡμίσειαν τοῦλάχιστον ὥραν, δὲν ἔχουν ἄλλην ὠφέλειαν, παρὰ μόνον τὴν ἐκ τῆς καθαριότητος.

Ἡ καταλληλοτέρα ὥρα τοῦ λουτροῦ εἶνε ἀπὸ τῆς 9—11 π. μ., δύο ὥρας τοῦλάχιστον μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ ἡ 6 μετὰ μεσημβρίαν, ἤτοι τέσσαρας ὥρας μετὰ τὸ γεῦμα.

Μὲ στόμαχον πλήρη οὐδέποτε πρέπει νὰ λουώμεθα.

Τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ γίνεται τὸ λουτρόν, πρέπει νὰ εἶνε διὰθερμον· ἄμα δ' ἐξέλθης τοῦ λουτροῦ ἀμέσως νὰ τρίβῃσαι μὲ χονδρὰ ὑφάσματα, ν' ἀποξηραίνῃς δὲ πρῶτον τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, ἔπειτα τὴν ῥάχιν καὶ τὸ στῆθος καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ τὸ λουτρόν εἰς περίπατος ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἶνε λίαν ἀξιοσύστατος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤμεθα καλῶς ἐνδεδυμένοι.

Ὅλην ἡμῶν τὴν προσοχὴν πρέπει νὰ ἐπισηπώμεν εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος. Τὰ πολὺ ψυχρὰ καὶ τὰ πολὺ θερμὰ λουτρά βλάπτουν τοὺς γέροντας. Τὰ θερμὰ εἶνε ἐπικίνδυνα, ἐπειδὴ προξενοῦν συμφορῆσεις κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στῆθος καὶ δύνανται νὰ ἐπιφέρουν ἀποπληξίας κεραυνοβόλους. Ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνα εἶνε καὶ τὰ ψυχρὰ, ἐπειδὴ εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς περιφερείας βέβη ἀθρόον πρὸς τὸ κέντρον καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐκόλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἀκαριαῖος θάνατος διὰ τῆς διαρρηξέως καρδιακοῦ τινος ἀνευρύσματος.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Θ. Χ. ΦΛΩΡΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ πρόβλημα ὅπερ ἔλυον ὁ πνευματικὸς βίος — ὁ μόνος εὐδαίμων βίος — εἶνε ὅτι τὴν ἀπόλαυσιν ἀντικατέστησεν διὰ τῆς βεμβώδους ἐπισκοπήσεως.

*

Μὴ οἰκτίρετε τοὺς βεμβωτικούς γέροντας, ἀλλὰ τοὺς πεπειραμένους νεανίας.

*

Ἡ σοβαρότης εἶνε μυστικὸν τοῦ σώματος ὅπερ κλύπτει πολλάκις τὴν ἑλλειψιν πνεύματος.

ΥΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ἀιγήγημα

~~~~~*~~~~~

Ὁ ἀββᾶς Μαρινιᾶν ἐδικαιολόγει πληρέστατα τὸ πολεμικὸν ὄνομα ὅπερ ἔφερεν. Ἦτο ἱερεὺς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχνός, φανατικός, ἐξημμένος πάντοτε ἀλλὰ καὶ λίαν εὐθύς τὸν χαρὰκτῆρα. Ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων εἶχε πεποιθήσεις σταθεράς, μὴ ὑποκειμένας εἰς κραδασμούς, ἐφαντάζετο δὲ σπουδαίως ὅτι ἐγνώριζε καθολικηρίαν τὸν Θεόν, οὕτινος λειτουργὸς ἦν, καὶ ὅτι ἐνεβασθῆνεν εἰς τε τὰ σχέδια αὐτοῦ καὶ τὰς θελήσεις καὶ τοὺς σκοποὺς.

Συχνάκις, ἐνῶ περιεπάτει κατὰ μεγάλα βήματα ὑπὸ τὴν δεινροστοιχίαν τοῦ μικροῦ του ἀγροτικοῦ πρεσβυτερίου, ποικίλαι ἐρωτήσεις συνέβαινε νὰ διεγείρωνται εἰς τὸ πνεῦμα του καὶ ἔλεγεν αἴφνης πρὸς ἑαυτόν: «Διατί τάχα ὁ Θεὸς νὰ ἔκαμε τοῦτο;...» Ἐλάμβανε δὲ ἀμέσως κατὰ διάνοιαν ὁ ἴδιος τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεζήτηε μετ' ἐπιμονῆς τὴν ἀπάντησιν καὶ εὕρισκεν αὐτὴν σχεδὸν πάντοτε. Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἠσθάνετο ποτε τὴν ἀνάγκην νὰ ψιθυρίσῃ ἐν προσευχῇ ταπεινῆς εὐλαβείας πρὸς τὸν Παντοδύναμον: «Ὡς ἀνεξερῆνται αἱ βουλαὶ σου, Κύριε!» Ἀπεναντίας, ὁ ἀββᾶς Μαρινιᾶν ἐλογικεύετο οὕτως: «Εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Κυρίου, ὀφείλω ἐπομένως νὰ γνωρίζω τὸ νόημα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν βουλῶν αὐτοῦ, καὶ, ἀνδὲν τὰ γνωρίζω, νὰ τὰ μαντεύω».

Τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει ἐφαίνοντο αὐτῷ δημιουργηθέντα ἐν σοφίᾳ ἀπολύτῃ καὶ θαυμαστά. Τὸ διατί καὶ τὸ διότι ἰσοζύγουν πάντοτε εἰς τὰς σκέψεις του. Τὴν ἡῶ εἶχεν ὀρίσῃ ὁ Κύριος διὰ τὴν καταστάσῃ εὐχάριστον τὴν ἐξεγερσιν εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ἡμέραν διὰ τὴν ὀρίμανσιν τῶν καρπῶν, τὴν βροχὴν πρὸς πότισμα αὐτῶν. Ἡ ἐσπέρα εἶχε γείνη διὰ νὰ προδιαθέτῃ εἰς τὸν ὕπνον. Καὶ ἡ μακρὴ νύξ διὰ νὰ κοιμῶνται καὶ ἀναπαύωνται οἱ ἄνθρωποι. Αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους ἀνταπεκρίνοντο καθ' ὅλα εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς γεωργίας. Καὶ οὕτω καθέξῃς. Οὐδέποτε δὲ ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἱερέως ἡ ὑπόνοια ὅτι οὔτε ἡ φύσις οὔτε τὰ φαινόμενα αὐτῆς ἔχουν κανένα ἰδιαίτερον ὀρισμένον σκοπὸν, πᾶν δὲ τὸ ὑπάρχον ὑπόκειται ἀπλῶς, τυφλῶς καὶ ἀνεξηγητήτως, εἰς τὰς τραχίαις συνθήκας τῶν ἐποχῶν, τῶν κλιμάτων καὶ τῆς ὕλης.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, ὁ ἡμέτερος ἀββᾶς ἐμίσει τὴν γυναῖκα, χωρὶς νὰ συζητῇ περὶ τούτου πρὸς ἑαυτόν καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ διατί ὑπάρχει, τὴν ἐμίσει ἀσυνειδήτως καὶ τὴν περιεφρόνει ἐξ ἐνστικτοῦ. Συχνάκις ἀνεμιμνήσκετο κ' ἐπανελάμ-

θανε τους λόγους του Χριστού: «Τί κοινόν ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι;», προσέθετε δέ: «Θά ἔλεγέ τις ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶνε δυσηρεστημένος δι' αὐτὸ τὸ ἔργον του». Ἡ γυνὴ ἦτο διὰ τὸν ἀββαὶν ἀκριβῶς τὸ ἔρωστον ὄν, τὸ δωδεκάκις ἀκάθαρτον παιδίον, ὅπως τὴν ὀνομάζει ἡ ποιητὴς Βινύ. Ἦτο δι' αὐτὸν ὁ πειρασμὸς ὁ παρασύρας τὸν πρῶτον ἄνθρωπον εἰς τὴν πτώσιν, ἐξακολουθῶν πάντοτε τὸ καταστρεπτικόν ἔργον του, τὸ ἀσθενές, τὸ ἐπικίνδυνον, τὸ μυστηριωδῶς ταρᾶσον πλάσμα. Πολὺ δὲ μάλλον τοῦ ἐπιἀπωλεῖν πλάσμένου σώματός των, τὴν ἀγαπῶσαν ψυχὴν των ἤχθαιρε.

Πολλάκις ἠσθάνθη τὴν στοργὴν των προσκολωμένην εἰς αὐτόν, καί, μολοντί ἄτρωτος, κατηγανάκει διὰ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τῆς ἀγάπης ἣτις φρίσσει πάντο' ἐν αὐταῖς κ' ἐσκορπίζετο μέχρις αὐτοῦ ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμην του, ὁ Θεὸς δὲν ἔπλασε τὴν γυναῖκα εἰμὴ μόνον διὰ νὰ πειραζῇ τὸν ἄνδρα, ὅπως δοκιμάζεται ἡ ἰσχύς του. Δὲν ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὴν πλησιάζῃ ἄλλως ἢ θωρακίζόμενος δι' ἀμυντικῶν προφυλάξεων, ἐν τῷ φόβῳ ὃν αἰσθάνεται τις ἀπέναντι μαντευομένης παγίδος. Καὶ ἦτο δι' αὐτόν, πράγματι, προσομνία ὅλως πρὸς παγίδα, μὲ τὰ χεῖλη της τ' ἀνοικτὰ καὶ τοὺς βραχίονας της τοὺς αἰετταμένους πρὸς τὸν ἄνδρα.

Ἐπεικείαν τινα ἠσθάνετο μόνον πρὸς τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν θρησκείαν, ἃς ὁ ὄρκος των καθίστα ἀβλαβεῖς· ἀλλ' ἐν τούτοις, τραχέως ἐφέρετο καὶ πρὸς αὐτὰς ἐπίσης, διότι τὴν ἐνόει ζῶσαν πάντοτε, ἀνακινουμένην εἰς τὸ βάθος τῆς δεσμοτύχου καρδίας των, τῆς ταπεινωμένης ψυχῆς των, αὐτὴν τὴν αἰώνιαν ἀγάπην, ἣτις ἐπερυγίζεν ἀκόμη πρὸς αὐτόν, καίτοι ἱερέα.

Τὴν διέκρινε τὴν ἀγάπην αὐτὴν εἰς τὰ ὄμματά των τὰ ὑγκαιόμενα ἐκ τῆς εὐσπλαγγνίας ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ πολὺ μάλλον ἢ τὰ ὄμματα τῶν ἱερέων, εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐκστάσεις των ἐν οἷς ὅλον τὸ πάθος τοῦ φύλου των ἀνεμίγνυτο, εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν λατρείας των, δι' ἃς ὠργίζετο ἀνευρίσκων ἐν αὐταῖς τὴν φλόγα τοῦ γυναικείου ἔρωτος, τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος τὴν ἠσθάνετο, τὴν κατηραμένην αὐτὴν ἀγάπην, ἐν τῇ ὑποταγῇ των αὐτῇ τῇ εὐκόλῳ, ἐν τῇ γλυκύτητι τῆς φωνῆς των ὅταν τῷ ὠμίλῳ, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των τοὺς γοητωμένους καὶ εἰς τὰ δάκρυα τῆς ὑπομονῆς δι' ὧν τῷ ἀπεκρίνοντο ὅταν τὰς μετεχειρίζετο ἀποτόμως.

Καὶ ἀπετίνασσε τὸ ῥάσον του ἐξερχόμενος τῶν θυρῶν τοῦ μοναστηρίου του, καὶ ἐσπευδε, καὶ ἀπῆρχετο ἀνοίγων τὰ σκέλη του πλατέα, ὡς νὰ ἐφευγεν ἀπὸ κινδύνου.

Ἐἶχε μίαν ἀνεψιάν, ἣτις ἔζη μετὰ τῆς μη-

τρὸς της ἐν γειτονικῷ τινι οἰκῆματι. Προσεπάθει δὲ παντοιοτρόπως νὰ τὴν πείσῃ νὰ γείνη ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους. Ἄλλ' ἡ ἀνεψιὰ ἦτο χαρίεσσα, ζωηρὰ καὶ εἴρων. Ὅταν ὁ ἀββὰς τὴν συνεβούλευεν, ἐγέλα· καὶ ὅταν ἐθύμωνε μαζί της, ἐρρίπτετο εἰς τὸν τράχηλόν του, τὸν ἐφίλει ὀρηκτικῶς, τὸν ἐσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἐνῷ αὐτὸς ἐζήτει ἀκουσίως ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐναγκασμοῦ αὐτοῦ, τοῦ πικρέχοντος ἐν τούτοις αὐτῷ γλυκεῖαν τινα ἠδονὴν διεγείρουσαν εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς του τὸ συναίσθημα ἐκεῖνο τῆς πατρότητος τὸ ὑπνωττον ἐν τῇ ψυχῇ παντός ἀνθρώπου. Τῇ ὠμίλει περὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεοῦ του συχνὰ, περιπατῶν παρ' αὐτῇ, διὰ μέσου τῶν ἀγροτικῶν δρομίσκων. Ἄλλ' ἐκεῖνη οὔτε τὸν ἤκουε κἂν καὶ ἐκύτταζε τὸν οὐρανόν, τὴν χλόην, τὰ ἄνθη, ἐν προφανεῖ ἀπολαύσει τῆς ὑπάρξεως, ἀναλαμπούση ἐντὸς τῶν ὀμμάτων της. Ἐνίοτε, διακόπτουσα αὐτόν, ἔτρεχεν αἴφνης διὰ νὰ συλλαβῇ κανέν ἱπτάμενον ἔντομον καὶ ἐπιστρέφουσα ἐκράυγαζε κρατοῦσα αὐτὸ μετὰ τῶν δακτύλων της:

— Θεῖε, κύτταζε τί ἔμμορφο ποῦ εἶνε! Μοῦ ἔρχεται νὰ τὸ φιλήσω! . . .

Καὶ ἡ ἀνάγκη, καὶ ἡ ὄρεξις αὐτῆ, ἣτις της ἤρχετο, νὰ φιλήσῃ της πεταλοῦδας ἢ της βιολέτταις, ἀνησῆχει, παρῳργίζεν, ἐξηρέθιζε τὸν ἱερέα, ἀνευρίσκοντα πάλιν ἀκόμη κ' ἐδῶ αὐτὴν τὴν ἀνεκρίζωτον τρυφερότητα τὴν βλαστάνουσαν ἀδικλείπτως ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικός.

Ὡς νὰ προεμάντευε δὲ ἰδοῦ αἴφνης ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ σύζυγος τοῦ νεωκόρου, ἣτις ἐσυγύριζε τὸ δωμάτιον τοῦ ἀββα, τῷ ἀναγγέλλει μετὰ προφυλάξεως ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνεψιὰ του ἔχει ἀγαπητικόν.

Ὁ ἀββὰς Μαρινιὰν ἠσθάνθη φοβεράν συγκινησίαν καὶ ἀπέμεινεν ἄρωνος, πνιγόμενος μὲ τὸ πρόσωπον γεμάτον σαπούνια, διότι ἐξυρίζετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ὅταν ἐπανεῦρε τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ ὠμίλειν, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτο νὰ φωνάζῃ:

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια! . . . Μελανίκα, ψεύδεσαι! . . .

Ἄλλ' ἡ χωρικὴ ἔβλεπε τὸ χεῖρ της ἐπὶ τῆς καρδίας της:

— Ὁ Θεὸς κς μὲ κρίνη, κύριε ἐφημέριε, ἀν λέω ψέμματα . . . Πᾶσι καὶ τὸν βρῖσκει κάθε βράδυ ἄμα ποῦ κοιμηθῇ ἡ ἀδελφὴ σας . . . Τὴν περιμένει κοντὰ 'ς τὸ ποτάμι . . . Ἄν θέλετε πηγαίνετε νὰν τοὺς ἰδῆτε, ἀπὸ τῆς δέκα ὡς τὰ μεσάνυχτα . . .

Ὁ ἀββὰς ἔπαισε νὰ ζύη τὸ πηγούνιον του καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ βιαίως, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε, ὅταν ἐσκέπτετο βαθέως. Ἐπειτα ἠθέλησε νὰ ξαναρχίσῃ τὸ ξύρισμα του, ἔκοψε δὲ τοὺς τὸ δέριμα του, ἀπὸ τὴν μύτην του ἕως τὸ αὐτί του.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμεινεν ἄφωνος, πλήρης ὀργῆς καὶ ἀγανακτισέως. Εἰς τὴν μανίαν του ὡς ἱερέως κατὰ τοῦ ἀνικητοῦ ἔρωτος προετίθετο ἡ ἠθικὴ ἐξαψίς του ὡς ἐπέχοντος θέσιν πατρός, κηδεμόνος, ἐπιτρόπου καὶ προδοθέντος, ἐξαπατηθέντος, ἐμπαιχθέντος παρὰ τοῦ παιδίου τούτου, ἡ ἐγωϊστικὴ ἐκείνη λύπη τῶν γονέων εἰς οὓς ἡ κόρη των ἀναγγέλλει ὅτι ἔκαμεν ἤδη, ἐν ἀγνοίᾳ των καὶ παρὰ τὴν θέλησίν των, τὴν ἐκλογὴν τοῦ συζύγου της.

Μετὰ τὸ δαῖπνόν του, προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ ὀλίγον ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ ἐξήφθη ἐπὶ μᾶλλον. Ὅταν δὲ ἤχησεν ἡ δεκάτη ἐπῆρε τὴν βράβδον του, φοβερὰν βακτηρίαν ἐκ δρυός ἦν μετεχειρίζετο πάντοτε κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἐξόδους του, ὅσκις ἐπήγαινε νὰ ἰδῆ κανέναν ἄρρωστον. Ἐκύτταξε δὲ ὑπομειδιῶν τὴν γιγαντιαίαν μαγκουράν ἦν περιέστρεφεν εἰς ἀπειλητικούς κύκλους ἐν τῇ πυγμῇ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς του. Ἐπειτα, αἰφνιδίως, τὴν ἐσήκωσε καὶ τρίζων τὰ ὀδόντια του τὴν κατέφερεν ἐπὶ καθίσματος ὅπερ θραυσθὲν τὴν βράχιν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Μετὰ τοῦτο, ἤνοιξεν ἀμέσως τὴν θύραν του διὰ νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἕσταμάτησεν ἐκπληκτος πρὸ τῆς λαμπηδόνος θαυμασίου σεληνόφωτος, τοῦ ὑποίου ὅμοιον ποτὲ σχεδὸν δὲν εἶχεν ἰδῆ. Ὡς δὲ ἦτο πεπραιοκισμένος διὰ πνεύματος ἐξάλλου, ἀναλόγου πως πρὸς τὸ πνεῦμα ὅπερ θὰ εἶχαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὄνειροπόλοι αὐτοὶ ποιηταί, ἤσθάνθη διὰ μίας ἐαυτὸν ἀφαιρούμενον, συγκινούμενον ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ γαληνιαίας καλλονῆς τῆς ἀμαυρᾶς νυκτός.

Ἐν τῷ μικρῷ κήπῳ του, πλέοντι εἰς κύματα ἠδέος ἡμίφωτος, τὰ δένδρα του διέγραφον ἐν παρατάξει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὰς λεπτὰς σκιὰς τῶν μόλις φυλλοστολιστῶν κλάδων των, ἐνῶ τὸ κολλοσσαῖον αἰγόκλημα τὸ ἀνκρυχώμενον τὸν τοῖχον τῆς οἰκίας του ἀνέδιδεν ὡς ἐκπνοὰς θελκτικᾶς καὶ οἰνοῦ σακχαρώδεις τὴν γλυκύτητα, μετέδιδεν ἔλεγος ὡς εὐδὴν τινὰ ζωὴν εἰς ὅλην τὴν περίεξ ἀπλουμένην χλιαρὰν ἑσπέραν.

Ὁ ἄσθας ἤρχισε ν' ἀναπνῆ βραθείως καταπίνων τὸν ἀέρα, ὡς οἱ μέθυσοι τὸ κρασί, νὰ προχωρῆ κατὰ βραδέα βήματα, μαγευμένος, ἀποθαυμάζων, λησμονῶν σχεδὸν τὴν ἀνεψιὰν του.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἕσταμάτησε διὰ νὰ θεωρήσῃ τὴν πεδιάδα, λουομένην ὅλην εἰς τὸ θωπευτικὸν αὐτὸ φῶς, βυθισμένην εἰς τὸ μελιχίον τοῦτο καὶ λιπόθυμον γόητρον τῶν ἡσυχῶν νυκτῶν. Οἱ βάρτραχοι ἐβάλλον ἀνὰ πάσαν στιγμὴν διὰ μέσου τῆς ἐκτάσεως τὴν βραχεῖαν καὶ μεταλλικὴν αὐτῶν κραυγὴν καὶ μακρὰν ἀηδόνες μονήρεις ἐμῖγνον εἰς τὰ θέληγτρα τῆς σεληνιαίας αὐτῆς φωταυγείας τῆς διακεκομμένης

ὠδῆς των, τῆς εἰς ὄνειροπολήματα προκαλοῦσης χωρὶς νὰ διεγείρῃ εἰς σκέψεις, τὴν ὡς διὰ νὰ συνοδεύῃ νομίζεις φιλήματα πλασθεῖσαν λεπτὴν καὶ παλλομένην ἀπήχησιν. Καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ βραδίξῃ, λιποψυχῶν, χωρὶς νὰ ἐννοῆ διατί. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὡς ἐξασθενήσαντα, ὡς ἐξαντληθέντα ἀπροσδοκῆτως διαμιάς. Καὶ ἐπέθυμει νὰ καθήσῃ, νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ, νὰ ἐξακολουθήσῃ θεωρῶν ἐπ' ἀπειρον, θαυμάζων τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἔργοις του.

Κατω ἐκεῖ, ἀκολουθοῦσα τὰς στροφὰς τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, μακρὰ γραμμὴ αἰγείρων ἐρπεν. Ὅμιχλη ἐλαφρὰ, ὡς ἐκ λευκῶν ἀτμῶν οὐς αἰ ἀκτίνες τῆς σελήνης διεπέρων, ἠργύρου, κατηύγαζον, ἐκρέματο γύρω καὶ ὑπεράνω τῶν ὄχθων καὶ περιέβλαλλε τὸ ἐλικοειδὲς βεῖθρον τοῦ νεροῦ ὡς δι' ἀερώδους καὶ διαφανοῦς γάζης.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἄπαξ ἔτι ἕσταμάτησε, συνεχόμενος μέχρι τῶν ἐνδοτάτων τῆς ψυχῆς του ἐξ ἀκατασχέτου συγκινήσεως, ἀκαταπαύστως ἀξικνούσης.

Ἄδριστός τις ἀνησυχία, ὡς ἐνδοιασμός τις εἰσέβαλλεν ἐν αὐτῷ, ἀμφιβολία τις ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, αἰ ἐρωτήσεις αἰτίνας πολλὰς ἀνεκοινοῦντο εἰς τὸ πνεῦμά του ἤσθάνετο ὡς νὰ ἐγεννῶντο πάλιν τὴν στιγμὴν ταύτην.

Διατί ἄρα γε ὁ Θεὸς νὰ ἐδημιούργησε πάντα ταῦτα;

Ἀφοῦ ἡ νύξ ἦτο ὠριαμένη διὰ τὸν ὕπνον, διὰ τὴν ἀμεριμνησίαν, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, διὰ τὴν λήθην τοῦ παντός, διατί νὰ τὴν κάμῃ ὠριαότεραν τῆς ἡμέρας, γλυκυτέραν τῆς ἡοῦς, χαριστέραν τῆς ἑσπέρας, καὶ διατί τὸ βροθυποροῦν καὶ γοητευτικὸν αὐτὸ ἄστρον, τὸ ποιητικώτερον τοῦ ἡλίου, ἤρχετο νὰ διαυγάσῃ τὰ σκότη μὲ τὸ ἥρεμον φέγγος του, τὸ φαινόμενον ὡς νὰ ἐτάχθῃ ἐπίτηδες θὰ ἐνόμιζες, διὰ πᾶν ὅ,τι αἰθέριον καὶ μυστηριώδες, θὰ προσεβάλλετο ἴσως ἐκτιθέμενος εἰς τὴν τραχεῖαν τῆς ἡμέρας λάμπιν;

Διατί τὸ καλλιφωνότερον τῶν ψαλλόντων πτηνῶν δὲν ἐκοιμάτο καὶ αὐτὸ ὅπως τὰ ἄλλα ἀλλ' ἀνέμενε τὴν ἐξεγείρουσαν τοὺς πόθους σκιὰν αὐτὴν τῆς ἑσπέρας διὰ νὰ ζίψῃ ἀνὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ περιπυθούς του ἔσματος τοὺς ταράσσοντας τόνους;

Διατί ἄρα γε αὐτὸ τὸ ἐπὶ τοῦ σιγῶντος κόσμου ἐρριμμένον ἡμίφως;... Διατί τῆς καρδίας οἱ φρικασμοὶ οὗτοι, καὶ τῆς ψυχῆς αὕτη ἡ συγκίνησις, καὶ τῆς σαρκὸς ἡ ἐκλυσις αὕτη;...

Διατί τάχα ὁ πολλαπλασιασμός τῶν καλλογῶν τούτων, ἄς οἱ ἄνθρωποι ἰδὲν ἐβλέπον, χωμένοι ὄντες εἰς τὰς κλίνας των;

Διὰ ποῖον ἦτο προωρισμένον τὸ ἐξοχον αὐτὸ θέαμα, ἡ μαγεία αὕτη, ἡ πλήμμυρα αὕτη τῆς ποιήσεως ἡ καταλειβομένη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς;...

Καὶ ὁ ἀββάς δὲν ἐνόει τίποτε, δὲν εὔρισκε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἐκεῖ κάτω, παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ λειμῶνος, ὑπὸ τὴν θολίαν τῶν ἐν τῇ διαφεγγεῖ ὁμίχλῃ λουομένων δένδρων, δύο σικαὶ ἀνεφάνησαν, παραπλευρώς βαίνουσαι.

Ἡ μία, ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ἦτο ὑψηλοτέρα. Ἐκράτει τὴν φίλην του ἀπὸ τοῦ λαίμου διὰ τοῦ βραχίονος καὶ κατὰ διαλείμματα τὴν ἐφίλει ἐπὶ τοῦ μετώπου. Καὶ τὸ ἄψυχον τοπεῖον ἐφάνη ὡς ζωογονηθὲν αἰφνιδίως καὶ ὡς περιβάλλον αὐτούς, οἷον πλαίσιον θεῖον γενόμενον ἐπίτηδες δι' αὐτούς. Καὶ ἐφαίνοντο ἀμφότεροι ἐν μόνον ὄν, τὸ ὄν δι' ὃ ἦτο προωρισμένη ἡ νύξ αὕτη ἡ σιωπηλή καὶ ἤρεμος. Καὶ ἤρχοντο πρὸς τὸν ἱερέα ὡς ζῶσα ἀπόκρισις, ἡ ἀπόκρισις ἦν ὁ Κύριός του ἔρριπτεν εἰς τὰς ἀπορίας του.

Ἐκεῖνος ἀπέμεινε ὄρθιος, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουςαν, καταταραχμῆνος, νομίζων ὅτι ἐβλεπε σκηνὴν τινα ἐκ τῆς Βίβλου, τοὺς ἔρωτας τῆς Ῥούθ μετὰ τοῦ Βοὸζ ὡς εἶπειν, τὴν τέλεσιν βουλής τινος τοῦ Ὑψίστου ἐν τῷ μέσῳ τινὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων σκηνογραφιῶν περὶ ὧν λαλοῦσιν αἱ Γραφαί. Ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ περυγίζουν καὶ νὰ βομβοῦν οἱ ψαλμοὶ τοῦ Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων, αἱ φλογεραὶ τοῦ ἔρωτος κραυγαί, αἱ σαρκικαὶ ἐπικλήσεις, ἡ ἔκφρων ποίησις τῆς στοργῆς ἡ ἐκθερμαίνουσα ὅλον τὸ ποίημα αὐτό, τὸ ἐξ ἀγάπης διάπυρον...

Καὶ ἔλεγε πρὸς ἑαυτόν: Ὁ Θεὸς ἴσως ἔκαμεν αὐτὰς τὰς νύκτας διὰ νὰ ἐξιδανικεύσῃ τοὺς ἔρωτας τῶν ἀνθρώπων...

Καὶ ὠπισθοχώρει πρὸ τοῦ ζεύγους αὐτοῦ, ὅπερ ἀντήλλαξε φιλήματα ἐνῶ ἐβάδιζε πάντοτε. Δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα. Καὶ ἦτο ἡ ἀνεψία του ἐν τούτοις, ἡ ἀνεψία του τὸ ἕτερον τῶν δύο αὐτῶν ὄντων, ἡ ἀνεψία του ἥτις ἐφιλεῖτο καὶ ἀντεφίλει οὕτω πρὸ αὐτοῦ! Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς ἠρώτα ἤδη ἑαυτόν μὴ καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα νὰ ἔκαμνε, δὲν θά ἦτο ὕβρις πρὸς τὸν Θεόν. Διότι, προδήλως, δὲν ἐπέτρεπε λοιπὸν τὸν ἔρωτα αὐτὸν ὁ Θεός, ἀφοῦ ἐφρόντιζε καταφανεῶς νὰ τὸν περιβάλῃ διὰ τὴς μαγείας;...

Καὶ ὁ ἀββάς ἐτράπη εἰς φυγὴν, φρενήρης, κατησχυμένος σχεδόν, ὡς νὰ εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τέμενος, ἐν ᾧ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἔμβῃ.

(Guy de Maupassant)

M.

Ὅταν ὑπέροχος τις νοῦς πλανᾶται, ἡ πλάνη του ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ὑπέροχον· δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς πλάνας τῶν μωρῶν καὶ τῶν στενοκεφάλων.

*

Ἄνθρωπος ἀνίθικος ἐπαγγελλόμενος τὸν ἠθικοδιδασκαλον εἶνε ληστής μετῃμφοισμένος εἰς χωροφύλακα. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἶνε νὰ μὴ ὑπάρχουν παρὰ μόνον ἠθικοὶ ἄνθρωποι καὶ αὐτός! διὰ νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύεται.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΜΠΕΣΣΑ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ.

◆

Ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ Ἄλλοδαπῆς (Ausland), ἐδημοσιεύθη ἡ κατωτέρω περιγραφή ἀλβανικῶν ἐθίμων, ἣν ἐκρίναμεν ἄξιαν μεταφράσεως πρὸ πάντων διὰ τὴν περιέργον ὁμοιότητα τούτων πρὸς τὰ τῶν ἡμετέρων Μανιατῶν. Ἡ υἱοθεσία τοῦ φονεύς ὑπὸ τῆς συγχωρούσης τούτου οἰκογενεῖας τοῦ φονευθέντος εἶναι καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν τύπων τῆς συγγνώμης σχεδὸν ἀπαράλλακτος πρὸς τὸ λεγόμενον ψυχρὸν τῶν Μανιατῶν, ἦτοι τὴν διὰ τῆς εἰσποίησεως τοῦ φονεύς εἰς τὸν οἶκον τοῦ φονευθέντος ἐπισφράγισιν τῆς συνδιπλαχῆς τῶν ἀντιμαχομένων οἰκογενειῶν.

Οἱ Ἀλβανοί, λέγει ὁ γερμανὸς συγγραφεὺς, συνειθίζουσι νὰ τρέφωσιν ἄρρενας χήνας εἰς χηνομαχίας, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτρεφον ἀλεκτρυόνας καὶ ὄρτυγας εἰς ἀλεκτρυονομαχίας καὶ ὄρτυγομαχίας. Διὰ διαφόρων ἐρεθιστικῶν χόρτων καθιστῶσι τοὺς χήνας τούτους θυμοειδεῖς καὶ μαχιμούς, ὅστις δὲ προπαρασκευάσῃ καταλλήλως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χήνα παραγγέλλει εἰς κήρυκα νὰ διαλαλήσῃ ἀνά τὰς ῥύμας τοῦ χωρίου ταῦτα: «Ὁποῖος ἔχει χήνα καλὸν, ἄς τὸν φέρῃ μαζί του διὰ νὰ τοὺς βάλλωμεν εἰς τὸ ἀλώνι νὰ πιασθῶν». Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου τοῦ παρελθόντος ἔτος διελάλησεν ὁ κήρυξ ἐν τῷ χωρίῳ Κάτω Ῥόγιζα τοιαύτην τινα πρόκλησιν. Καὶ ταυτην ἀκούσας εὐπορῶς τις Ἀλβανὸς παρέλαβε τὸν χήνᾶ του καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγῶνων. Ἐκεῖ δ' ἐπερίμενε αὐτὸν ὁ ἀντίπαλος ἐπὶ παρουσία καὶ ἑκατοστύς ἄλλων θεατῶν. Ὁ περὶ πάντων ἀγῶν, ἐπὶ δίωρον παραταθείς, ἔμενε ἀμφίροπος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἕτερος τῶν χηνῶν ἐφάνη προδήλως ὅτι ἔμελλε νὰ καταβλήθῃ. Ὁ κύριός του ἐπεχείρησε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἐμποδίσθη ὅμως ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ νικητοῦ χηνῶς ὀργισθείς δ' ἐκείνος ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης τὴν πιστόλαν του καὶ πυροβολήσας τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ φονεὺς ἐτράπη εἰς φυγὴν εἰς τὰ ὄρη, ὅπου παραχρῆμα καταδιώξαν αὐτὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος. Ἡ δίωξις διήρκεσε πολλὰς ὥρας· ἐπὶ τέλους ὁ ἐγκληματίας, κατιδὼν ὅτι ἡ σωτηρία του ἦτο ἀδύνατος, διηρθύθη πρὸς τὸ χωρίον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θύματός του.

Εἰς τὴν αἰθούσαν ἔκειτο ὁ νεκρὸς τοῦ Ἄσσου καὶ παρ' αὐτὸν ἐκάθητο ἡ γηραιὰ μήτηρ αὐτοῦ, μοιρολογοῦσα καὶ κοπομένη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς. Ὁ φονεὺς ἀπέθηκε τὸ ὄπλον του εἰς μίαν γωνίαν καὶ εἶπε.

«Ἐἶμαι ἔς τὸ σπῆτι σου, βόθηθ με καὶ καὶ δός μου μπεσσεα, γιατί με κυνηγοῦν νὰ με σκοτώσουν».

Τοὺς δὲ λόγους τούτους ἐπανάλαβε πολλάκις, μέχρις ὅτου ἡ γραῖα οἰκοδέσποινα συγκατατέθη νὰ δώσῃ τὴν μπεσσεαν. Ὅτε δ' οἱ διώκται ἐπληρώσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ τοῦ νεκροῦ Ἄσσου ἔστη εἰς τὸ κατώγειον καὶ ἔκαμε σημεῖον μετὰ τὸ μαντήλιόν της ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος. Οἱ διώκται διεσκορπίσθησαν καὶ μόνος ἔμεινε εἰς τὴν αὐλὴν ὁ πατήρ τοῦ φονευθέντος· ὅτε δὲ πάντες ἀπεμακρύνθησαν